

FUSS, FUSS, FUSS,

kicsi babácska!

PRETTY

Csinos

játék babák 1.

Stolen

DOLLS

ellopott babácskák

*Párizs
Könyvek*

K E R D U K E Y & K W E B S T E R

KER DUKEY & K WEBSTER

PRETTY

Csinos játék babák 1.

Stolen

DOLLS

ellopott babácskák

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

Ez a könyv nem valós történetet ír le. A nevek, a szereplők, a helyszínek és az események a szerző képzeletének szüleményei. A valós eseményekkel, helyekkel és élő vagy elhunyt személyekkel való egybeesés pusztán csak a véletlen műve.

A SZERZŐK MEGJEGYZÉSE

Ez a könyv olyan témákkal is foglalkozik, amelyek a nyugalom megzavarására alkalmasak lehetnek. Ha érzékeny lelkülettel olvasod, legyél óvatos.

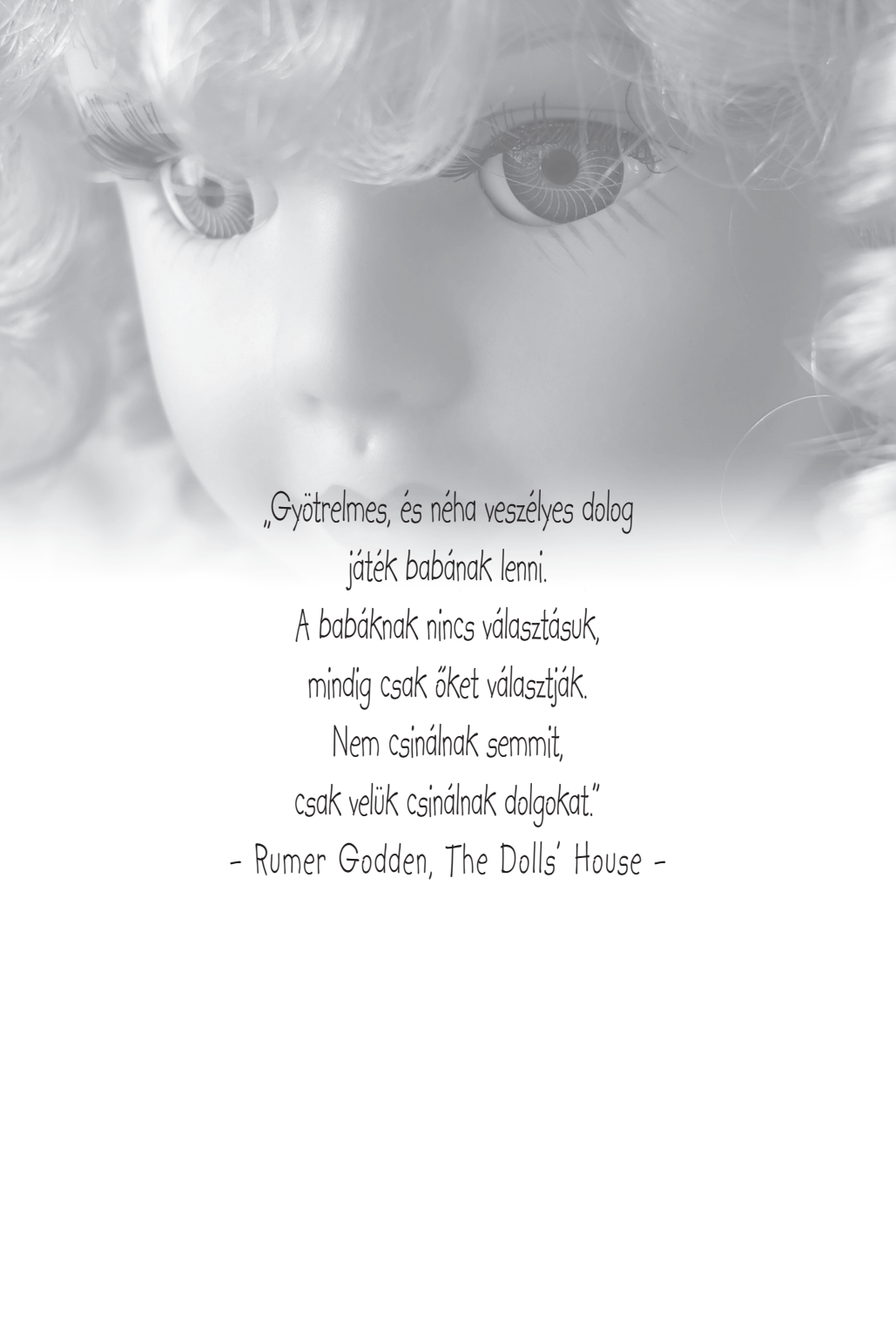
Kérünk szépen, hogy a regényről alkotott – remélhetőleg pozitív – véleményed megosztásakor ne lödd le a poénokat, hogy a többieknek is izgalomban lehessen részük. Köszönjük, hogy elolvasod, és reméljük, élvezni fogod minden fejezetét.

HULLAJÁNLÁS

A világ összes ellopott, összetört, tönkretett,
fájdalmakkal küszködő, sebesült, piszkos és csinos
játék babájának.

Dukey kisasszonynak támadt egy szörnyen beteg ötlete,
Úgyhogy felhívta K. Webstert, és ahogy tudta, sürgette,
Hogy jöjjön, és hozzon magával gonosz képzelőerőt,
meg a mosolyát,
És azt mondta: írjunk olyat, amelyet még nem látott a világ.
Így hát kettecskén ezernyi jelenetet kieszeltek,
Benne annyi sötét szenvedéllyel, amennyivel csak lehetett.
Miközben együtt írták a bűnös, sötét és mocskos cuccokat,
Rájöttek, hogy az olvasók azt fogják mondani róluk:
kurvára kattantak.

Fiúk-lányok, szeretünk benneteket!

„Gyötrelmes, és néha veszélyes dolog
játék babának lenni.

A babáknak nincs választásuk,
mindig csak őket választják.

Nem csinálnak semmit,
csak velük csinálnak dolgokat.”

- Rumer Godden, The Dolls' House -

PROLÓGUS

Jade

Tizennyolc éves...

A PA MINDIG MONDTA, HOGY VIGYÁZZUNK MAGUNKRA. Ne álljunk szóba idegenekkel, akármilyen barátságosnak tűnnek is. Kétkedjünk mindenkiben. Meg akarta tanítani és el akarta magyarázni nekünk, a beteg világban nevelkedő két naiv kislánynak, hogy milyen is a gonosz, akinek az ámokfutását a híradóban láttuk. Erővel rávett minket, hogy nézzük annak a világnak a történéseit, amelyik annyira távolinak tűnt a miénktől. Be akarta mutatni nekünk azokat a szörnyetegeket, akik a miénkhez vagy az övéhez hasonló arc mögé bújva járnak-kelnek – még az Egyesült Államok közepén is. Egy csendes utcában laktunk, egy csendes kisváros csendes környékén, ez viszont nem jelentette azt, hogy a világ szörnyetegei ne álltak volna lesben mindig.

– Mindenhol ott vannak – mondta apa. – Nemcsak az árnyékban.

Azt akarta, hogy résnyire szűkült szemekkel és csukott szívvel szemléljük a világot.

Így is tettem. Apuci kicsi lánya vagyok tűzön-vízen át. Szkeptikusnak születtem. Gyanakvónak. Távolságtartónak. Bizalmatlan-nak. Szóról szóra betartottam apa utasításait, hogy biztonságban tudjam a testvéremet és saját magamat.

Egészen addig, míg...

Addig a napig, amíg a feje tetejére nem állt velem a világ. Addig a napig, amikor mindent elraboltak tőlünk.

Úgy is mondhatnám, hogy *minket* raboltak el a világból.

Négy évvel ezelőtt közel engedtem magamhoz egy férfit. Hagytam, hogy a bennem lakozó kíváncsi kislány elfelejtse a legfontosabb leckét, amire apa megtanított. *Nem minden szörnyeteg vadászik sötétben.* Levettem az örök páncélomat egy szelíd aranybarna szempár és egy huncut mosoly kedvéért. Meggyengültek a sziklaszilárd falaim, megfosztva engem a nyugalomtól, káoszt szítva a hormonháztartásomban. Tizennégy évesen remegni kezdtem egy férfiért, aki sokkal idősebb volt nálam.

Benny.

Legalábbis azt mondta, hogy így hívják. Hazudott. *Mindig csak hazudott.*

Benny Szép Játék babái.

Újra és újra végigpörgetem magamban azt a napot. Más végki-fejletről álmodom, de mindig itt lyukadok ki. Még mindig összevissza ver a szívem, ha eszembe jut, amikor először találkoztam vele. Sohasem fogom elfelejteni azt a napot.

Fáj a lábam. A másik szandálomat kellett volna felvennem, ahogy Macy tette. Elöttem ugrándozik a zsúfolt bolhapiac standjai közötti szűk helyeken, és útközben meg-megáll, hogy fecsegni kezdjen mindenről, ami

*akár csak egy kicsit is csillog. Lenyűgöz, hogy milyen fürge ebben a hő-
ségben, de Macy már csak ilyen: tele van élettél, és ezt nyíltan ki is fejezi
a világ felé. Izzadságcsepp gördül le az ajkamon, és már érzem is a sós
ízt a számban, amiről eszembe jut, hogy milyen szomjas vagyok. A ru-
ha második bőrként tapad nyirkos testemre. A sátrak alatt valahogy
még nagyobb a forróság, mint a könyörtelenül tűző napon. A kézfejem-
mel letörlöm a verejtékcseppet az ajkamról, és rosszálló pillantást vetek
egy hájfejű, potrohos fickóra, aki éhesen méregeti a húgomat, miközben
a kövér száját nyalja, és a nadrágját igazgatja. Disznó!*

Mennünk kell.

*Eluralkodik rajtam az aggodalom, ahogy apa tanította. Kalapál a
szívem. Muszáj hazavonszolnom a húgomat. Anya fél óra múlva va-
csorával vár bennünket.*

Persze, Macyt nem lehet ilyen könnyen elrángatni.

Mindig kíváncsi, mosolygós, és lelkesen szeretné megismerni a világot.

*A bolhapiac neki a hét fénypontja. Apa csak ide enged el minket az
utcánk határain túl. A húgom minden szombaton felmarkolja az egy-
dollárost, amit azzal keresett, hogy mindenféle házimunkában segített
otthon, aztán az elérhetetlen áru cikkekért epedezve végül kiegyezik egy
egyszerű játékban, amit megengedhet magának, és amit később összetör
vagy elhagy, nekem pedig adnom kell helyette egyet a sajátjaim közül,
hogy abbahagyja a zokogást.*

Ami engem illet, én spórolós vagyok.

Félreteszek minden egyes dollárt.

Ahogy apa tanította.

*Egyszer majd elmegyek egy olyan nagyvárosba, amelyeneket anya
tévéműsoraiban szoktak mutatni, és megtalálom azokat a lesben ál-
ló szörnyetegeket. Rendőrnő leszek, és a húgom mellett másokat is meg-
fogyok védeni.*

Nem vagyok szeleburdi vagy felelősen.

Tudok várni.

A húgom sajnos nem tud.

– Jaj, istenem, Jade! – sikkant fel, és ragyogó mosolyt villant rám. Én is elmosolyodom az izgatottságán. – Nézd, milyen szépek!

Rávicorgok a lógó hasú és perverz vigyorú fickóra, aki véletlenül pont arra sétált az elmúlt tíz percben, amerre mi. Nézi, ahogy a húgom lehajol, hogy felvegyen egy játék babát az asztalról. A halálos pillantásom láttán van annyi esze, hogy elszégyelli magát és elfordul.

– Huszonnyolc dollár – motyogja a húgom, árnyalatnyi szomorúsággal a hangjában.

Gyorsan visszafordulok felé, és a baba láttán elmosolyodom. Harminc centi magas porcelánbaba, állig érő hajjal és nagy, mogyoróbarna szemekkel. Macy szakasztott hasonmása.

– Ó... – bukik ki belőlem. – Gyönyörű, de nagyon drága. Válassz valami mást, Macy.

Macy a homlokát ráncolva bólint, aztán visszarakja a babát az asztalra. Éppen indulni készülünk, amikor valaki utánunk szól.

– Szép baba a szép babának – jelenti ki egy kellemes férfihang.

Macyvel mindketten az árusra emeljük a tekintetünket. A babák a múltba vesznek, amikor meglátjuk a jóképű pasit, aki huncut félmosollyal figyel minket. Egy barna hajtincs göndörödik borostyánszínű szeméhez. Kissé borostás, amiből látszik, hogy idősebb nálunk – talán a húszas éveie elején jár –, de sugárzik belőle valami ártatlanság, amitől mégis fiatalabbnak tűnik.

– Nincs elég pénze a babára – mondom neki kissé remegő hangon. Olyan helyes, mint azok a pasik a tinimagazinokban, amiket anya néha enged nekünk megvenni a boltban, ha éppen nem olyan szűkös a keret.

A férfi egyikünkéről a másikra nézve elvigyorodik.

– Talán nyélbe üthetünk egy alkut. Nem vagyok oda érte, ha ilyen szép lányok szomorkodnak, mint ti ketten. Jobban szeretem, ha...

Hirtelen elhallgat, és eltöprengve az ajkába harap. Engem bámul. Lélegzet-visszafojtva, szinte transzban várom a folytatást.

– ...mosolyognak – int felém vigyorogva. – Mennyi pénzetek van?

Próbálok nem arra összpontosítani, hogy izmos. Nem úgy, mint a szomszéd Bo, aki végzős gimis, de még mindig nincsenek izmai. Legalábbis nem ilyenek. Ez a pasi jobb, mint Bo. Jobb, mint azok, akik szerepelnek az újságban. Álompasi. Pillangók kergetik egymást a hasamban.

Anyá ezeket pillangóhormonoknak hívja, amik elárulják, hogy nemsokára felnőtt nő leszek. Jaj!

– Egy dollárom van – jelenti ki büszkén, felszegett állal Macy, amivel ismét magára vonja a srác figyelmét, én pedig gyászba burkolózom, mert elveszítem. A húgom kipirult arcából látom, hogy ő is pont ennyire zavarban van, amiért ez a helyes pasi rá figyel. Én pedig azt akarom, hogy megint rám figyeljen...

Erre kuncogni kezd. Nem udvariatlanul. Nem úgy, mintha kigúnyolná a húgomat. Sokkal inkább úgy, mintha szórakoztatná a válasz. Mintha helyesnek találná őt.

Belém nyilall a féltékenység. Gyorsan elnyomom magamban, és próbálok emlékezni rá, hogy most elvileg a húgomra vigyázok: védelmezem őt az ólálkodó férfiaktól, és attól, hogy bajba keveredjen. Kezd egy kicsit hüvösebbnek tűnni a levegő, a tömeg pedig lassan ritkul. Megijedek, hogy milyen sok idő eltelt.

– Gyere, Macy – sziszegem, és megragadom a könyökét. – Haza kell mennünk. Ezek a babák túl drágák. És tudod, hogy apa nem szereti, ha idegenekkel állunk szóba.

– Benny – mosolyog rám. Egyik sötét szemöldöke eltűnik a hajfürtjei alatt, az arcán pedig gödröcske jelenik meg. – Ismeretlen, de nem idegen. Benny a nevem.

Felhevült arccal nyelek egyet.

– Nem tudjuk megvenni a babát.

Erre vállat von, mintha egy pingpongmeccset nézne, amit a húgommal vívok.

– Ahogy gondoljátok – feleli laza vállvonással, és visszarakja a babát a helyére.

Macy hátrafordulva lesújtó pillantást vet rám. A húgom édes és gondtalan teremtés, még sohasem láttam haragot villanni a mogoróbarna szemében.

– Van valamennyi spórolt pénzed. Kölcsönadhatnál pár dollárt. Még sohasem volt ilyen babám – vonja össze a szemöldökét lefelé bigyesztett ajkakkal.

Bűntudat mardos, ahogy végigcsorog az izzadság a hátamon. Lassan és gyötrelmesen.

– Nincs huszonnyolc dollárom – közlöm a pasival rekedten.

Kedvesen rám mosolyog, amitől nem enyhül a forróság sem kívül, sem belül. Ketyeg az óra, és sokat kell sétálni hazáig.

– Odaadhatom nektek egy húszasért – biccenti oldalra a fejét. Fészkelődni kezdek, miközben engem méreget.

Macy reménykedve rám néz. A haragjának már nyoma sincs. Boldogan csillog a szeme.

– Tizenöt. Tizenöt dollárom van összesen – hadarom szégyenkezve.

Benny megvakarja a borostát az állán, és fontolóra veszi az ajánlatot. Győzedelmes mosoly jelenik meg a szája sarkában.

– Akkor legyen tizenöt.

Macy felsikkantva ölbe kapja a porcelánbabát, és pörög vele egyet, mielőtt magához öleli. Elkényeztetett kiscsaj.

– Köszönöm! Megígérem, hogy nemsokára visszaadom a pénzt! – örvendezik.

Nagyot nyelve bejelentem nekik a rossz hírt.

– Otthon van a pénz. Nem tudom, lesz-e elég időm, hogy hazamenjek és visszaérjek, mielőtt bezár a piac.

És azt se tudom, hogy apa vissza fog-e engedni, miután hazaértem.

Benny a homlokát ráncolva járhatja közöttünk a pillantását.

– Tudok várni.

Macy reszkető kézzel visszateszi a babát az asztalra. Látszik rajta, hogy le van sújtva.

– Vagy... – folytatja laza vigyorral Benny – ti ketten segíthetnétek nekem összekolcolni. Levonok még öt dollárt a munkátokért, utána pedig hazaviszlek benneteket. Akár be is mutathattok a családnak. Ki tudja, még a végén rábeszéléd az apukádat, hogy neked is vegyen egyet – pillant rám, és megint előnt a forróság.

– Én már nem szoktam babázni – felelem kurtán. Valamiért azt szeretném, hogy korban közelebb állónak gondoljon magához, mint a húgomhoz hasonló, babázó lányokhoz.

Csalódottan leolvad az arcáról a mosoly, és úgy összevonja a szemöldökét, mintha személyes sértésnek venné, amit mondtam. Máris szörnyen érzem magam, és félni kezdek, hogy visszavonja az ajánlatát, Macy pedig dühös lesz és kiborul.

– Mármint... ööö... apa nem akarná, hogy bárkinek is beszálljunk a kocsijába.

Bennynek elkerekedik a szeme. Érti a helyzetet.

– Én nem bárki vagyok, hanem Benny.

– A kislány babát szeretne? – csendül fel mögöttem egy mély hang. Az augusztusi hőség ellenére kiráz a hideg. Az alkohol és a dohányfüst szaga fojtogatni kezd. – Lehet, hogy mindkettőtöknek veszek egyet. De mit kapok érte cserébe?

A pocakos férfi visszatért, és ezúttal semmi szégyenérzet nem látszik rajta.

Benny a pasas felé kapja a fejét, hogy lesújtó pillantást vessen rá. Egy pillanatra lenyűgöz a hevedése, és közelebb lépek Macyhez.

– Menjen a pokolba, maga pedofil seggfej, mielőtt hívom a rendőrséget!

– Kopp le, köcsög – morogja a fickó, aztán eloldalog.

Néhány másodperccel korábban még amiatt aggódtam, hogy Benny veszélyt jelenthet. Most már tudom, hogy egyszerűen csak egy kedves fickó, aki azt szeretné, hogy egy kislány megkapja a babáját, és elzavarja a gazembereket. Apa biztos szívesen megismerkedne azzal, aki elüldözött egy szörnyeteget.

– Igazából szeretnének neked segíteni – szólalok meg bátran. – Lehet, hogy apa megveszi majd nekem azt – mutatok az egyik fiú babára, akinek mézszínű szeme és borzas barna haja van. Pont, mint Bennynek.

– Áll az alku, babácska – vigyorodik el Benny.

– Ez az utolsó doboz – nyög fel Benny, ahogy beemeli a kartondobozt a régi barna furgon hátuljába. Biztos ettől olyanok a karján azok a feszülő izmok. Ezek a dobozok nehezek. Macyvel még együtt sem tudtunk felemelni egyet, de a bepakolásban sokat tudtunk segíteni.

– Most már mehetünk hozzátok, és majd megpróbálom rábeszélni az apukátokat két babára. Az anyukátok szereti a babákat?

– Néha szokott velem Barbie-zni – kuncog a hátsó ülésre beszállva Macy.

Benny rámosolyog, mielőtt kinyitja az elülső ajtót, aminek nyikorog a zsanérja.

– Máris bírom az anyukátokat – mutat nekem a kocsí hátuljába.

– Én majd előre ülök – mondom neki.

Egy pillanatra elsötétül az arca, aztán megkeményednek a vonásai.

– Az a helyzet, hogy az anyósülés melletti ajtó teljesen berozsdásodott. Még az is lehet, hogy leesik, ha kinyitjuk, hogy a fene enné meg. Azt mondtad, hogy itt laktok a közelben. Majd bekapcsolom a légkondit. Jó lesz neked hátul is. Amúgy sem szeretnék, hogy a kisebbik baba egyedül ücsöröggjön ott – borzolja fel Macy haját, aki csillogó szemmel néz fel rá.

Idegesen a hűgomra pillantok, de ő máris bemászott hátra.

– Nem tudom. Lehet, hogy fel kéne hívni a szüleinket a fülkéből. Tényleg nem hiszem, hogy apa örülne neki, hogy veled megyünk.

Benny kacagásban tör ki, amitől céklavörös leszek.

– Sz-szerinted én akarok valamit? Mint az az előbbi fickó? Mégis, hány éves vagy? Tizenkettő? – horkantja. – Nem vonzanak a kisgyerekek, hidd el.

Elönt a pulykaméreg.

– Tizennégy vagyok, már nem kisgyerek! – kiáltok fel, és karba fonom a kezem.

– Tizennégy? – suttogja, és valami csalódottságféle árnyékolja be a vonásait. Még mielőtt belekapaszkodhatnék a reménysugárba, hogy szeretné, ha idősebb lennék, nevetve vállat von.

Lehet, hogy tévedtem a csalódottságot illetően.

Végül sikerül abbahagynia a nevetést, és megadóan felteszi a kezét.

– Jó, jó. Megértettem. Nem vagy már kisgyerek. De akár kisgyerek vagy, akár nem, nem akarok tőled semmit. Ennyi. Azok a lányok szoktak érdekelni, akiknek van mellük.

Most már dühös vagyok és szégyellem magam. Egész végig rajta legettetem a szememet, miközben ő gyereknek lát engem. Nem mintha bármit is szerettem volna, de attól még egy kicsit fáj. Fújtatva beszállok hátra, és összefonom a karom a lapos mellkasom előtt.

– Csak vigyél minket haza.

Mire beül a volán mögé és kikanyarodunk az útra, lazaságnak már nyoma sincs rajta. Egy hűtőtáskában matat az anyósülésen, és kivesz belőle egy palack vizet.

– Szomjasak vagytok?

Istenem, de még mennyire!

Macy kitépi a kezéből, hogy mohón benyakalja a felét, mielőtt sikerül megkaparintanom. Fantasztikus érzés a hideg víz érintése a forró tenyeremen. Pillanatokon belül ledöntöm a maradékot, aztán a nyakamhoz szorítom a palackot, hogy lehűtsem magam vele.

– Meg sem kérdezed, hol lakunk? – kérdezem néhány perc elteltével. Nem nagyon szólalt meg, a könnyed mosoly helyett pedig rezzenéstelen az arca. A visszapillantóból engem figyel. Hiába ígérte meg a légkondit, forró és párás a levegő a furgon hátuljában. Szédelvegok tőle. Elhomályosul előttem a világ, a gondolataim pedig kuszák. Meg akarom fogni a kilincset, hogy belekapaszkodjak és levegőhöz jussak... De hol a kilincs? Macyre pillantva látom, hogy oldalra bukik a feje, és kényelmesen elhelyezkedik az ülésen.

– Már mondtad – hallom a választ a távolból.

Elnéhezül a szembéjam, de azon vagyok, hogy ne csukódjon le. A forróság tényleg kezdi megtenni a hatását.

– Nem mondtam – tiltakozom, miközben mintha a testem összes izma elernyedne. Kalapál a szívem, ám úgy érzem, semmit sem tehetek ellene. – Vigyél haza! – követelem akadozó nyelvvel.

– Otthon lesztek – feleli olyan sötét hangon, aminek semmi köze ahhoz a Bennyhez, aki kedveskedve rávett, hogy ne foglalkozzunk apa intelmeivel.

Forogni kezd velem a világ, és hányingerem támad.

– Mitől vagyok rosszul? – kérdezem, de csak suttogni bírok.

– Semmitől. Szuperül vagy. Mindketten szuperül vagytok. Pont ezt kerestem. Két gyönyörű kis játék babát.

Alig van erőm felemelni a vizespalackot. Ekkor veszem észre az alján a maradék fehér port.

Bedrogozott minket!

Ez egy szörnyeteg. Fényes nappal ólálkodó szörnyeteg, amilyenre apa figyelmeztetett minket.

– Segítség!

Hiába, a halk motyogásomat még Benny dúdolása is elnyomja. Nemsokára rájövök, hogy azt az altatódalt dúdolja, amit anya szokott nekünk, amikor betegek vagyunk.

Miss Polly kis babácskája be-teg-lelt.

Hívta hát az orvost, gyorsan csör-ge-tett.

Megjelent a táskájával, tip-top-top,

Jó hangosan zörgetett be, kop-kop-kop.

Fejcsóválva vizsgálgatta, a-tya-ég:

„Miss Polly, dugja gyorsan ágyba, ször-nyű-ség!”

Írt fel neki orvosságot, gyó-gyul-jon.

„Reggel visszajövök megvizsgálni, azt-mon-dom!”

– Állj meg! – nyögöm ki, de ő nem is foglalkozik vele. Az utolsó sor után viszont abbahagyja az éneklést, és bekapcsolja a rádiót. Kemény rockzene üti meg a fülemet, miközben áldásosan elsötétül körülöttem minden.

Segítség...

A mellettem lévő cellából halk nyöszörgés ránt vissza a jelenbe. Úgy szorítottam a saját karomat, hogy véres a nyoma. Négy éve vagyunk Benny foglyai. Az ő *játék babái*. Csak most már tudom, hogy nem is Bennynek hívják. Legalábbis nem úgy kell szólítanunk.

Hanem Benjaminnak.

Megköveteli, hogy Benjaminnak hívjuk.

Aznap nem az aranybarna szemű, kedves mosolyú Benny szállt be a kocsiba. Benny soha nem is létezett!

Helyette egy szörnyeteg furgonjába szálltunk be. Egy szörnyetegébe, aki négy szörnyű évet töltött azzal, hogy a kedvére szabott játék babákat formáljon belőlünk, akikkel gyakran szokott játszani. És nem bánik valami gyengéden a játékaival.

A könnyeken már rég túl vagyok. Az ártatlanságommal együtt eltűntek.

Macy néha sír, amikor különösen kegyetlen vele, vagy amikor otthagyja a cellában, a húgom pedig könnyörög neki, és fogadkozik, hogy jobb lesz. Macy tudja, hogy ha nem igyekszik a lehető legjobb babácska lenni, akkor egy-két napig nem kap enni.

Én inkább éheznék, mint hogy hű babácska legyek.

E miatt a beteg lelkű szörnyeteg miatt érzéketlen lettem. Ahe-lyett, hogy könnyörögnék neki, hogy engedjen el minket – ami amúgy is mindig süket fülekre talál, és az eszelősen fel-alá járkáló

Benjamin lesz érte a jutalmunk, aki altatódalokat énekel, aztán kifesti a babái arcát –, a szökésünket tervezem. A halálát tervezem. Azért veszem egyik lélegzetet a másik után, hogy a húgomnak és nekem legyen jövőnk.

A mellettem lévő cella faajtaja nyikorogva csukódik be. Akármit is csinált Macyvel, már végzett. A húgom nyöszörgésébe megint belesajdul a szívem.

Most én következem.

Mindig muszáj végighallgatnom, amikor a húgommal van. Ez külön a kínzásom része, hogy végighallgattatja velem Macy sikolyait, így mire hozzám jön, már meg vagyok veszve. Imádja, amikor harcolok, és beletépek a húsába, valahányszor csak tudok. A beteg állatja arra izgul, ha támadok. Mindig ruhákkal és sminkcuccokkal megy Macy cellájába. Hallom, ahogy tökéletes játék babát csínál belőle. Belőlem viszont nem. Engem meghagy csupasznak és zabolátlannak.

Hamarosan hibázni fog, én pedig készen állok majd.

A cellám előtt világító egyetlen halogénizzó fényében kirajzolódik az izmos alakja. Egy szál farmer van rajta, lazán a csípőjére engedve. Izzadságcseppek csorognak le kemény mellkasáról, a haja pedig csapzott az erőifejtéstől.

Örökre beleég az agyamba, ahogy ennek az embernek a bőréről megcsap a kishúgom vérének fémesszaga. Sohasem lehet majd kitörölni onnan – hacsak nem érezhetem a saját vérének a szagát, ahogy az utolsó lélegzetéért hörög.

Ez a férfi, aki játék babákat készít a celláink közelében kialakított műhelyében, több mint örült. Inkább szörnyeteg, mintsem ember. Sokkal brutálisabb és elmeháborodottabb, mint amilyeneket apa valaha is elképzelt odakint ólálkodni.

Egy igazi agybeteg állat. Valahányszor elmegy dolgozni, ólálkodni és kötekedni, Macy mindig tőlem kérdezi, mikor jön vissza, és hogy egyáltalán visszajön-e. Eddig még mindig visszajött, és nem tudtam megmenteni tőle a húgomat.

Amikor eluralkodik rajta az elmebajos düh, az egyébként mézszínű szeme tejcsokoládévá változik. Figyelem minden mozdulatát, minden szavát, és tanulmányozom a viselkedését.

Jobban ismerem, mint amennyire ő ismeri saját magát.

Tisztában vagyok a szokásaival.

A játszmaival.

A gyenge pontjaival.

És egy napon lecsapok majd. Véget vetek ennek, és megmentem magunkat, megmentem a húgomat, ahogy azt már rég meg kellett volna tennem.

– Itt az én piszkos kis babácskám. Milyen vadóc és ijedt, de attól még kibaszottul csinos – mér végig résnyire szűkült szemmel. Van itt vagy száz fok, mégis muszáj volt szembeszegülnöm vele. Nem vagyok pucér, nem guggolok le. Lerántottam a takarót a matracról, és ruha módjára magamra kötöttem. El fogja vinni magával, amikor elmegy. Hiányozni fog, ha majd lehül a cellám éjszaka, és nem lesz mivel betakaróznom, de túl nagy volt a kísértés, hogy szembeszegüljek vele. Ez az egycseppnyi szabadságom van vele szemben.

Már majdnem visszaszólók neki, amikor észreveszem, hogy meg-inog. Csak egy picit, alig lehet látni. De én látom. Részeg. Sohasem szokott részeg lenni. Jó, hogy most az. A részegség gyengévé tesz.

Ökölbe szorítom magam mellett a kezemet, és várok. Túl nagy lehetőség ez ahhoz, hogy ne éljek vele. Amikor majd bejön, rátámadok. Biztos, hogy fölé tudok kerekedni. Elnagyoltak a mozdulatai, úgyhogy csak el kell érnem, hogy egyszer ne figyeljen oda.

– A mestered játszani akar. Mit játszol ma velem, piszkos kis babácska? – kérdezi bujkáló mosollyal, miközben a kulcscsomójával babrál.

– Barkochbázhatunk, de olyan kicsi a farkad, hogy az inkább csak fogalom – vetem oda, hogy felhúzzam.

Mély hangon felmordul.

– Vagy játszhatok a beleiddel, miután felboncollak, mert rossz kis babácska vagy.

Megszoktam már a fenyegetéseit. Mindig gonoszak voltak és halálosak, de igazából sohasem állt neki, hogy megöljön.

Szerintem tetszik neki a szemtelenségem, ettől csak még jobban élvezi a játékot.

A nyíló lakat zajától libabőrös leszek az izzadságréteg alatt. Nemsokára bent lesz a cellámban, hogy elvegye, amit akar – mint minden éjszaka.

Ma viszont nem.

A hirtelen vad gondolatától buzogni kezd bennem az adrenalin. És amikor elejti a kulcscsomóját, és a csörrenés úgy visszhangzik a cellámban, mint egy startpisztoly, megteszem azt a bizonyos lépést. Durván félrehúszom jobbra a reteszt, és velőtrázó sikollyal kivágom az ajtót. Alig van esélye felfogni, hogy kijöttem, mielőtt két ököllel belevágok a mellkasába, és durván ellököm. Az ingatag teste egy puffanással ér földet.

– ÁLLJ! – mordul fel, miközben feltápáskodik.

De nem állok meg.

Menekülök. Mindkettőnkért menekülök. Ha kijutok ebből a nyomorult földi pokolból, találhatok segítséget, és meg tudom menteni a testvéreimet. A lépcső felé indulok. Kettesével veszem a fokokat – megdöbbenve, amiért lefelé vezetnek.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Homályosan látom az otthonát, miközben a konyhából jobbra nyíló ajtóhoz sietek. Egy játékbaba-tömlőccé alakított padláson voltam. Mintha nem lenne eléggé elcseszett a világ körülöttem. Ez meg itt olyan, mint valami horrorfilm. Nem állok meg, hogy szemügyre vegyem a konyhát, hogy telefont keressek, vagy akár hátra nézzek a vállam fölött, hogy utánam jött-e. Csak kivágom az ajtót.

NEM

ÁLLOK

MEG.

Hideg levegő csap az arcomba. Úgy öleli körül az egész testemet, mint egy köpeny. Fák között vagyunk. Zöld, reszkető fák suhanak el mellettem, miközben úgy rohanok, ahogy csak a lábam bírja. Nem törődöm azzal, hogy minden lépésnél gallyak és fenyőtobozok szúrják a lábamat. Nem foglalkozom a nekem csapódó ágakkal, amik sziszegve marnak a bőrömbe. Semmi más nem számít, csak az, hogy segítséget találjak. A hátam mögül levélropogást és morgást hallok. Itt van a nyomomban, de nem elég közel.

Gyenge.

És részeg.

Ez a párosítás így szóra sem érdemes.

A sűrű erdőben minden lépéssel távolabb kerülök tőle. Hogy ne érezzem a testemben szétáradó fájdalmat, addig futok, amíg a légszomjtól égni nem kezd a mellkasom. Szédülök, éhes vagyok, és nem szoktam hozzá az ilyen hirtelen erő kifejtéshez. Mégsem állok meg, és nem is lassítok, amíg biztos nem vagyok benne, hogy már régóta nem hallottam őt. Inkább halok meg, mint hogy még egyszer a karmai közé kerüljek.

Elszöktem.